

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **A. F. J.**
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Lindou Havránkovou
sídlem Dlouhá 101/13, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: **Mgr. J. J., LL.M.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. 139675/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. 139675/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 10 800 Kč k rukám Mgr. Lindy Havránkové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

1. V této věci soud řešil otázku doručování v odvolacím řízení a dospěl k závěru, že žalovaný doručoval žalobci výzvu k vyjádření se k podkladům odvolacího řízení do „nepříslušné“ datové schránky. Fikce doručení proto nenastala. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce neměl možnost seznámit se s podklady odvolacího řízení ani možnost se k nim vyjádřit. Tato vada měla za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Vymezení věci

2. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení (společně „stavebníci“) požádali 20. 11. 2023 o dodatečné povolení stavby oplocení na pozemcích p. č. XA, XB a XC v k. ú. X (dále „záměr“).
3. Orgán územního plánování nevydal k záměru ve stanovené lhůtě závazné stanovisko podle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“). Městský úřad Sedlčany (dále „stavební úřad“) vycházel z toho, že bylo vydáno tzv. fiktivní závazné stanovisko dle § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona, které je souhlasné a bez podmínek.
4. Stavební úřad s ním nesouhlasil. Obrátil se proto na nadřízený orgán územního plánování, tj. na žalovaného. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2024, č. j. 022902/2024/KUSK (pozn. soudu: na rozhodnutí je chybně uvedeno datum 16. 2. 2023) změnil fiktivní závazné stanovisko tak, že záměr je nepřipustný (dále „první závazné stanovisko“).
5. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 25. 3. 2024, č. j. OVÚP-23702/2023/Hla (dále „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost stavebníků v souladu s § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, protože první závazné stanovisko znemožnilo žádosti vyhovět.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali stavebníci odvolání.
7. Žalovaný závazným stanoviskem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 068642/2024/KUSK, (podruhé) změnil fiktivní závazné stanovisko tak, že je záměr nepřipustný (dále „druhé závazné stanovisko“).
8. Ministerstvo pro místní rozvoj (dále „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 14. 8. 2024, č. j. MMR-55981/2024-81, zrušilo druhé závazné stanovisko. Žalovanému vytklo, že podruhé přezkoumával fiktivní závazné stanovisko. To však již učinil prvním závazným stanoviskem.
9. Žalovaný poté požádal ministerstvo o potvrzení nebo změnu prvního závazného stanoviska.
10. Ministerstvo dne 23. 9. 2024 vydalo závazné stanovisko č. j. MMR-65605/2024-81 (dále „závazné stanovisko ministerstva“), kterým přezkoumalo první závazné stanovisko žalovaného. Ve výroku jej potvrdilo. Změnilo ho tak, že jeho odůvodnění nahradilo vlastním odůvodněním. Záměr shledalo za nepřipustný z hlediska souladu s územním plánem a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování.
11. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání stavebníků a potvrdil prvostupňové rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“). Učinil tak s odkazem na závazné stanovisko ministerstva.
12. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

13. Žalobce namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, konkrétně k závaznému stanovisku ministerstva. Nemohlo dojít k doručení fikcí, protože mu bylo doručováno do datové schránky podnikající fyzické osoby. Vystupoval ale jako fyzická osoba. O podkladech se dozvěděl až s napadeným rozhodnutím.
14. Dále tvrdil, že ministerstvo ani žalovaný nemohli změnit fiktivní závazné stanovisko postupem podle § 149 odst. 7 a 8 správního řádu. Podle § 149 odst. 8 správního řádu lze přezkoumat pouze zákonnost nikoli věcnou správnost. Věcná správnost se posuzuje postupem dle § 4 odst. 10 stavebního zákona. Nedodržení postupu dle § 4 odst. 10 stavebního zákona má vliv na zákonnost prvního závazného stanoviska žalovaného. Tímto byl do řízení zanesen chaos. Postupy dle § 149 odst. 8 správního řádu a dle § 4 odst. 10 stavebního zákona nejsou stejné. Podle prvního ustanovení se vede přezkumné řízení a přezkoumává jen zákonnost. Podle druhého se přezkoumává i věcná správnost. Dotčené orgány se přezkoumatelným způsobem nezabývaly námitkami a důkazy žalobce.
15. Ministerstvo vycházelo z vyjádření stavebního úřadu, který shledal oplocení za neprůchodné. To vyvrátil průzkum Mgr. A. S. (dále též „průzkum“), což žalovaný ani ministerstvo nezohlednili. Oplocení považovali za neprůchodné. Proto dospěli k závěru o nesouladu s územním plánem. Oplocení se negativně nedotklo migrace zvěře ani ji neeliminovalo. Charakter oplocení je v důsledku porostů a podoby terénu nejvhodnější. Oplocení má dva otvory a nemá negativní vliv na ÚSES.
16. Ministerstvo ignorovalo, že územní plán bez dalšího nevylučuje umístění záměru. Územní plán výslovně nestanovil, že nepřipustné je vše, co není uvedeno jako hlavní, přípustné nebo podmíněně přípustné. Stanovil, že nepřipustné je veškeré funkční využití, které je neslučitelné, není v souladu, či nesouvisí s hlavním, přípustným a podmíněně přípustným funkčním využitím. Ministerstvo ani žalovaný nezdůvodnili, proč posoudili oplocení jako nepřipustné. Ani v plochách biokoridoru není oplocení podle judikatury vyloučeno. Územní plán v nezastavěném území a plochách ÚSES nevylučuje realizaci průchodného oplocení.

Vyjádření žalovaného a stanovisko osoby zúčastněné na řízení

17. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření uvedl, že žalobci doručoval vše do datové schránky. Žalobce ve správním řízení nenamítal, že je mu doručováno chybně. V žalobě připustil, že mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. To mu bylo doručeno do stejné datové schránky. K souladu s územním plánem žalovaný konstatoval, že byl vázán závazným stanoviskem ministerstva. Jeho obsah nemohl přezkoumávat. Nemohl rozhodnout jinak.
18. Osoba zúčastněná na řízení s žalobou souhlasila a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože byly splněny podmínky dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Jednání nebylo zapotřebí ani k provádění dokazování, neboť veškeré podstatné skutečnosti vyplynuly z obsahu správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.

20. Žaloba je důvodná.

Doručování do „nepříslušné“ datové schránky žalobce mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí

21. Žalobci byly v odvolacím řízení doručovány písemnosti do datové schránky. Doručování datovou schránkou probíhá v režimu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále „zákon o elektronických úkonech“). Rozlišují se datové schránky fyzických osob, datové schránky podnikajících fyzických osob, datové schránky právnických osob a datové schránky orgánů veřejné moci. Dle § 17 odst. 1 *in fine* tohoto zákona se v případě doručování podle tohoto zákona nepoužijí ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení, analogické použití správního řádu tedy není přípustné. Dokument se považuje za doručený okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu (§ 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech). Pokud se však nepřihlásí do deseti dnů od dodání datové zprávy, nastupuje zákonná fikce doručení (§ 17 odst. 4 téhož zákona).
22. V projednávané věci není sporné, že žalobci byla výzva k vyjádření se k podkladům odvolacího řízení ze dne 7. 10. 2024 a společně s ní doručované závazné stanovisko ministerstva dodány do datové schránky 7. 10. 2024. Není ani sporné, že žalobce se ve lhůtě deseti dnů od dodání datové zprávy do datové schránky nepřihlásil. Jádrem sporu je, zda mohla nastoupit fikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech.
23. Soud dává žalobci za pravdu, že fikce doručení nenastala. Pro fikci doručení je nutné, aby bylo adresátovi doručováno do správné („příslušné“) datové schránky. V projednávané věci žalovaný doručoval do datové schránky žalobce ID DS: X, což je datová schránka zřízená v souladu s § 4 odst. 1 zákona o elektronických úkonech pro žalobce jako *podnikající fyzickou osobu*. Žalobce ovšem ve správním řízení vystupoval pouze jako fyzická osoba, nikoli jako podnikatel (viz např. žádost o dodatečné povolení stavby), což ani není mezi účastníky sporné.
24. Pro fikci doručení je nutné, aby bylo adresátovi doručováno do správné („příslušné“) datové schránky. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1850/2015, uvedl, že „[f]ikce doručení podle § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech nepřichází v případě doručování písemnosti do „nepříslušné“ datové schránky v úvahu.“. Obdobně to platí i ve vztahu k doručování ve správním řízení. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 As 35/2019-40, bod 8). Fikce doručení proto uplynutím 10 dnů od dodání datové zprávy do datové schránky nenastala.
25. Žalobce se správními orgány komunikoval prostřednictvím datové schránky, kterou má zřízenou jako podnikající fyzická osoba. Rovněž si v ní vyzvedl většinu písemností, které mu tam doručoval žalovaný (stavební úřad mu do této datové schránky nedoručoval). To ovšem nemá vliv na to, že fikce doručení se v případě doručování do „nepříslušné“ datové schránky vůbec neuplatní.
26. Doručování do „nepříslušné“ datové schránky samo o sobě nemusí být vadou, která má za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Z judikatury správních soudů totiž vyplývá, že nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování nemůže mít vliv na účinnost doručení, pokud adresát písemnost převzal, a měl možnost se s jejím obsahem fakticky seznámit (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 167/2014-41, ze dne 14. 10. 2015, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

1 Afs 95/2015-36, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).

27. Účinky doručení písemnosti mohou nastat i doručením do „nepříslušné“ datové schránky též fyzické osoby za podmínek § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech. Za doručenu ji lze považovat tehdy, jestliže do „nepříslušné“ datové schránky byla dodána osobě, která by měla s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k doručované písemnosti též v „příslušné“ datové schránce, popřípadě adresátu, který je fyzickou osobou, nebo osobám oprávněným jednat (vystupovat) ve sporu nebo v jiné právní věci za adresáta, a to okamžikem, kdy se tato osoba do datové schránky přihlásí (srov. stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1850/2015, ze kterých vychází i judikatura NSS; srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 4 Afs 264/2018-85, č. 4367/2022 Sb. NSS).
28. Z doručení k doručovaným písemnostem plyne, že do datové schránky se oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona o elektronických úkonech přihlásila 6. 11. 2024. Tedy až tento den se žalobce, jako osoba, pro niž byla datová schránka zřízena (§ 8 odst. 2 téhož zákona), seznámil s obsahem datové zprávy a došlo tak k doručení výzvy k vyjádření se k podkladům odvolacího řízení a k doručení závazného stanoviska ministerstva.
29. Pro posouzení věci je klíčové, že vzhledem k tomu, že výzva a závazné stanovisko ministerstva byly doručeny žalobci 6. 11. 2024, začala až tohoto dne žalobci plynout lhůta 10 dnů k vyjádření se k podkladům odvolacího řízení. Žalovaný však napadené rozhodnutí vyhotovil 30. 10. 2024 a do datové schránky žalobce odeslal 4. 11. 2024. Vydal jej (ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu) tedy ještě předtím, než se žalobce s doručovanými písemnostmi seznámil. Žalobce tak neměl možnost vyjádřit se ve stanovené lhůtě k závaznému stanovisku ministerstva, které shledalo záměr za nepřipustný z hlediska souladu s územním plánem a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, a které nahradilo odůvodnění prvního závazného stanoviska žalovaného. Jednalo se tedy o klíčový podklad pro rozhodnutí, kterým byl žalovaný dle § 149 odst. 1 správního řádu vázán. Navíc jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 8 správního řádu). Žalobci tím byla odepřena možnost vyjádřit se v odvolacím řízení ke stěžejnímu podkladu rozhodnutí. Žalovaný se tak dopustil závažné procesní vady, která má za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Námitka je důvodná.

*Postup při změně fiktivního závazného stanoviska neznamena nezákonné rozhodnutí
žalovaného*

30. Podle § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona, jestliže není závazné stanovisko dotčeného orgánu vydáno ve lhůtě pro jeho vydání, považuje se za souhlasné a bez podmínek.
31. Podle § 4 odst. 10 věty první stavebního zákona, jestliže v případě uvedeném v odstavci 9 věty druhé nebyly splněny předpoklady pro vydání souhlasného závazného stanoviska bez podmínek, vydá nadřízený správní orgán nové závazné stanovisko, kterým se závazné stanovisko podle odstavce 9 ruší.
32. Podle § 149 odst. 7 věty první správního řádu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

33. Podle § 149 odst. 8 správního řádu nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Přezkumné řízení lze zahájit do 1 roku od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno; závazné stanovisko nelze v přezkumném řízení zrušit nebo změnit po uplynutí 15 měsíců od právní moci rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.
34. Žalobce vytýkal dotčeným orgánům, že přezkum fiktivního závazného stanoviska byl chaotický.
35. Soud pohledu žalobce rozumí. Žalovaný vydal dvě závazná stanoviska, která v jednu chvíli stála vedle sebe, a ministerstvo poté dvě rozhodnutí (resp. rozhodnutí a závazné stanovisko). Žalobce tím však na právech zkrácen nebyl. Není totiž pravda, že se fiktivní závazné stanovisko nemohlo přezkoumávat z hlediska jeho věcné správnosti, jak se žalobce snažil prezentovat odkazem na § 4 odst. 10 stavebního zákona. Druhé závazné stanovisko žalovaného (byť zrušené) a závazné stanovisko ministerstvo byla vydána v odvolacím řízení postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. V takovém případě se neposuzovala pouze zákonnost, ale i věcná správnost fiktivního závazného stanoviska, což ministerstvo reflektovalo (viz str. 3 jeho závazného stanoviska).
36. Soud se neztotožnil s žalobcem, že žalovaný nemohl v prvním závazném stanovisku aplikovat § 149 odst. 8 správního řádu. Toto ustanovení se aplikuje v přezkumném řízení, jehož zkrácená forma byla vedena v důsledku podnětu stavebního úřadu. Žalovaný přitom v prvním závazném stanovisku nepostupoval podle § 149 odst. 7 správního řádu. Podle tohoto ustanovení postupoval, když vydával druhé závazné stanovisko, protože se již vedlo odvolací řízení na základě odvolání stavebníků. Postup podle § 149 odst. 7 správního řádu se totiž uplatní, pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Jelikož odvolání směřovalo proti prvnímu závaznému stanovisku žalovaného, bylo na místě postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který napadené závazné stanovisko vydal.
37. Žalovaný pochybil, pokud se neobrátil na ministerstvo a vydal druhé závazné stanovisko. Ministerstvo však jeho chybu napravilo. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2024, č. j. MMR-55981/2024-81, zrušilo druhé závazné stanovisko žalovaného a později postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu vydalo vlastní závazné stanovisko, kterým jako nadřízený orgán územního plánování první závazné stanovisko žalovaného ve výroku potvrdilo a v odůvodnění změnilo.
38. Výsledek je tedy takový, že fiktivní závazné stanovisko bylo změněno prvním závazným stanoviskem žalovaného ve znění závazného stanoviska ministerstva. Procesně správně sice mělo ministerstvo zrušit první závazné stanovisko žalovaného, který pak měl vydat nové závazné stanovisko podle § 4 odst. 10 stavebního zákona. Soud se nicméně ztotožnil s ministerstvem, že názor žalovaného na věc byl zjevný. Věcně by nedošlo k žádné změně v závazné části prvního závazného stanoviska, pouze by stanovisko bylo vydáno podle jiného ustanovení. Lze proto uzavřít, že žalobce nebyl na svých právech zkrácen tím, jakým způsobem došlo k přezkumu fiktivního závazného stanoviska. Námitka není důvodná.

Ministerstvo se v závazném stanovisku nedostatečně vyjádřilo k otázce průchodnosti oplocení

39. Podstata argumentace žalobce spočívala v tom, že žádný z dotčených orgánů se přezkoumatelným způsobem nezabýval jeho námitkami a předloženými důkazy. Tvrdil, že žalovaný a ministerstvo bez bližšího zdůvodnění vycházeli z toho, že oplocení je neprůchodné. Stavebníci ale s poukazem na průzkum namítali, že tomu tak není. Ministerstvo uvedlo, že oplocení je bariérou bez ohledu na to, že je realizováno v dílčích úsecích na hranici pozemků. Zpracovaný průzkum vyloučil popření funkce ochrany přírody a krajiny.
40. Závazné stanovisko ministerstva nahradilo odůvodnění prvního závazného stanoviska žalovaného. Jednalo se tak o jediný podklad napadeného rozhodnutí obsahující úvahy, proč záměr stavebníků není v souladu s územně plánovací dokumentací. Žalobce neměl možnost se k tomuto podkladu vyjádřit a reagovat na úvahy ministerstva. Úlohou soudu není, aby na žalobcovy výtky reagoval jako první, to je na ministerstvu, potažmo žalovaném. Z tohoto důvodu se soud zabýval pouze tím, zda se ministerstvo v závazném stanovisku zabývalo odvolacími námitkami žalobce, resp. stavebníků. Učinil tak s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení, aby žalovaný ve spolupráci s ministerstvem napříště mohl případné nedostatky odstranit (a případně předejít dalšímu soudnímu sporu).
41. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
42. Stavebníci v odvolání tvrdili, že územní plán výslovně nestanoví, že nepřípustné je vše, co není uvedeno v hlavním, přípustném nebo podmíněně přípustném funkčním využití. Stanoví, že se má posuzovat slučitelnost, souladnost a souvislost. Je rozdíl mezi tím, pokud územní plán výslovně určí, že nepřípustné je vše, co není mezi hlavním, přípustným a podmíněně přípustným, a tím, pokud územní plán stanoví kritéria pro hodnocení možné nepřípustnosti. Dle § 18 odst. 5 stavebního zákona je v nezastavěném území třeba nepřípustnou stavbu výslovně vyloučit, což územní plán nečiní. Biokoridory trasuje převážně v plochách PP a PL. Místy se dotýkají i ploch PVP. V těchto plochách není oplocení označeno za nepřípustné. Dle regulativů pro plochy biocenter a biokoridorů je nepřípustné neprůchozí oplocení, což není případ záměru. Podle průzkumu zvěř lokalitou nadále migruje. Účelem oplocení je ochrana přírody a zdraví. Lidé rušili faunu a vyhazovali odpadky. Z judikatury neplyne, že oplocení v biokoridorech je automaticky zapovězeno.
43. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že ministerstvo přešlo námitku, že územní plán nevylučuje umístění oplocení. Ministerstvo uvedlo, že záměr se nachází v nezastavěném území v ploše NU – plochy přírodní všeobecné, které jsou dotčeny lokálním biokoridorem DUXA – DUXB a okrajově lokálním biocentrem DUXB. Pro plochy NU jsou stanovena funkční využití hlavní, přípustná, podmíněně přípustná a nepřípustná. Záměr, jehož účel je v projektové dokumentaci definován jako oplocení pozemku, nespadá do hlavního využití, kterým jsou čistě plochy přírodní zajišťující podmínky pro ochranu přírody a krajiny, ani není přípustným či podmíněně přípustným využitím této plochy. Stavbou nedochází
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

k ochraně přírody a krajiny, ani nejde o dopravní a technickou infrastrukturu, která nemá alternativní řešení. V biocentrech a v biokoridorech je nepřípustné umísťování neprůchodného oplocení či ohrazení.

44. Ministerstvo se vyjádřilo i k účelu záměru. Konstatovalo, že podle § 18 odst. 5 stavebního zákona v nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, včetně oplocení, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje. Nyní jde o stavbu, jež nenaplnuje kritéria pro umístění staveb v nezastavěném území. Záměr dle projektové dokumentace řeší prosté oplocení soukromých pozemků bez jakékoli prokazatelné přidružené funkce, která by v předmětném biokoridoru souvisela s ochranou přírody a krajiny. Záměr není ani v souladu s charakterem území, neboť se nachází ve volné krajině, z větší části v územím systému ekologické stability (biokoridoru), kde se takový typ oplocení z objektivních důvodů (např. migrace zvířete) nevyskytuje. Navíc územní plán umísťování neprůchodného oplocení či ohrazení explicitně v nezastavěném území (v území systému ekologické stability) vyloučil. Pro biokoridory je umístění neprůchodného oplocení či ohrazení nepřipustným využitím. Omezení vstupu z důvodu ochrany přírody může stanovit pouze orgán ochrany přírody, a to za podmínek daných v § 64 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Obecná ochrana přírody vychází z předpokladu, že využívat přírodu lze pouze při současném zabezpečení její ochrany. Za tím účelem se stanoví základní povinnosti fyzických i právnických osob při využívání přírody a krajiny (§ 4 zákona o ochraně přírody a krajiny). Územní systém ekologické stability musí být vymezen a hodnocen, chráněn, udržován a obnovován. Podle § 77 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny „*Obecní úřady obcí s rozšířenou působností vymezují a hodnotí místní systém ekologické stability podle § 4 odst. 1, není-li příslušný jiný orgán ochrany přírody.*“. Stavebníci nejsou správním orgánem, a nemohou samovolně na základě vlastního hodnocení měnit parametry biokoridoru.
45. Lze shrnout, že ministerstvo s odkazy na nepřípustné funkční využití v plochách NU, na nepřípustnost neprůchodných staveb oplocení v plochách biocenter a biokoridorů a na nesplnění podmínek § 18 odst. 5 stavebního zákona vysvětlilo, proč považuje záměr za rozporný s územním plánem. Rovněž se vyjádřilo k účelu oplocení. V tomto směru (tedy, zda se ministerstvo k námitkám vyjádřilo) není závazné stanovisko ministerstva nepřezkoumatelné.
46. Soud se však věcně nezabýval tím, zda jsou závěry ministerstva správné. Žalobce bude mít v dalším řízení možnost se k závaznému stanovisku ministerstva vyjádřit. Vyjádří-li se, nelze v tuto chvíli předjímat, zda ministerstvo na svých závěrech setrvá. Není úlohou soudu, aby se jako první věcně vyjadřoval k argumentaci žalobce směřující proti obsahu závazného stanoviska ministerstva. Tento rozsudek tak nedává (neboť nemůže) stanovisko k tom, zda jsou závěry ministerstva správné, nebo ne.
47. Žalobci však lze dát za pravdu v tom, že ministerstvo se námitkou tvrzené průchodnosti oplocení zabývalo nedostatečně. Ministerstvo uvedlo, že v biokoridorech a v biocentrech je nepřípustné umísťování neprůchodného oplocení či ohrazení. Shledalo, že oplocení je bariérou bez ohledu na skutečnost, že je realizováno v dílčích úsecích na hranici pozemků. Podstatou odvolací námitky ale nebylo to, že oplocení je realizováno v dílčích úsecích, nýbrž to, že oplocení není neprůchodné pro zvěř, což stavebníci opírali o průzkum Mgr. A. S. K tomu se ovšem ministerstvo vůbec nevyjádřilo. Objasnění toho, zda je oplocení průchodné, se přitom na první pohled nejvíce jako zcela nepodstatné. Tuto otázku by správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

orgány neměly v dalším řízení opomenout.

Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. V dalším řízení bude na žalovaném, aby žalobci správným způsobem doručil výzvu k vyjádření se k podkladům odvolacího řízení a umožnil mu se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí. Ve spolupráci s ministerstvem pak zajistí vypořádání námitek žalobce včetně těch, které uplatnil v žalobě (zejména námitky, že oplocení netvoří bariéru pro migraci zvěře).
50. Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl. Jejich podstatná část byla součástí správního spisu (prvostupňové rozhodnutí, napadené rozhodnutí, první závazné stanovisko žalovaného, druhé závazné stanovisko žalovaného, závazné stanovisko ministerstva, výzva žalovaného ze dne 7. 10. 2024, rozhodnutí ministerstva ze dne 14. 8. 2024, č. j. MMR-55981/2024-81, průzkum Mgr. A. S., vyjádření stavebního úřadu ze dne 19. 1. 2024, č. j. MÚ-S/ŽP/1777/2024-2). Doručenku k výzvě žalovaného ze 7. 10. 2024 soud k důkazu neprováděl, neboť ze správního spisu plynulo, jakým způsobem a do jaké datové schránky byla výzva žalobci doručována, nadto to nebylo mezi účastníky sporné. Úplným zněním územního plánu X a Hlavním výkresem tohoto územního plánu soud dokazování neprováděl, protože nebylo sporné, do kterých ploch pozemek záměru spadá.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náleží plná náhrada nákladů řízení. Náklady vynaložené v řízení před soudem tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši **3 000 Kč**, zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1 000 Kč** a náklady na zastoupení advokátkou. Výše odměny advokátky za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za zastoupení náleží zástupkyni žalobce dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (viz čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.) odměna za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby, která obsahovala návrh na přiznání odkladného účinku) ve výši **3 100 Kč** (celkem **6 200 Kč**). Vedle odměny přísluší zástupkyni též náhrada hotových výdajů za dva uvedené úkony právní služby ve výši **300 Kč** (celkem **600 Kč**) za úkon dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Za úkon ze dne 6. 1. 2025 spočívající v důkazním návrhu Úplným zněním územního plánu Dublovice a Hlavním výkresem územního plánu soud odměnu zástupkyni nepřiznal, neboť jej mohla uplatnit již v žalobě a neuvedla důvody, proč tak neučinila. Náklady žalobce tedy celkem činí **10 800 Kč**. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
52. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu